Ἔτος 18ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1905 — Ἀριθ. 818

# Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

Π. 424

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δσ ἐπιστρέφονται. —Ἀνυπόγρα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διεύθυν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά.-Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματόσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας τοιν

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπισκεπτήριον τοῦ Νέου Ἔτους.—Τὸ Νέον ἔτος.—Αἱ Ἑλληνίδες κατὰ τὸ 1904.—Μία Ἀμερικανὶς εἰς τὰ Ἰμαλάϊα (Κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Ἀπὸ τὸ ταξείδι μου : αἱ ἑορταὶ εἰς τὴν Βενετίαν.—Τὸ Ἰδανικὸν (ὑπὸ δος Καλλιρρόης Ἀδαμιάδου).—Αἱ δύο μητέρες (μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Ἀλληλογραφία. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιτυλλίς : Ὁ Νέος ^ΜΕ^/_ΤΑ Ἐ66Ἐ (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΤΗΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΥΤΥΧΕΣ

# ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Εὑρισκόμεθα καὶ πάλιν ἐνώπιον μιᾶς κλειστῆς θεατρικῆς σκηνῆς καὶ περιμένομεν μὲ ἀνυπομονησίαν νὰ ἀνασυρθῇ ἡ αὐλαία διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν νέαν καὶ ἄγνωστον παράστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Μοῖρα καθεμιᾶς καὶ καθενὸς ἀπὸ ἡμᾶς ὥρισε μίαν θέσιν, εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ, καλὴν ἢ κακήν, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἰδιοτροπίαν της τῆς στιγμῆς.

Τί ἄρά γε νὰ μᾶς ἐπιφυλάσσῃ καὶ τὶ θὰ μᾶς ἀποκαλυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ τὸ πυκνὸν παραπέτασμα, περὶ τὸ ὁποῖον πτερυγίζουν σήμερον ὡς πουλάκια χρυσόπτερα, ὡς ψυχαὶ ἐλαφραὶ καὶ χαριτωμέναι ὅλα τὰ ὄνειρα τῶν πόθων μας, ὅλαι αἱ λευκαὶ ὀπτασίαι τῶν ὡραίων ἐλπίδων μας.

Προωρισμέναι νὰ ἀνέλθωμεν ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν αὐτήν, νὰ ὑποδυθῶμεν ἕν πρόσωπον, νὰ διαδραματίσωμεν ἕν μέρος νὰ ἐκτεθῶμεν εἰς τὴν κοινὴν θέαν καὶ ἢ νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ νὰ δρέψωμεν ἄνθη χαρᾶς ἢ νὰ ἀποτύχωμεν καὶ ἡττηθῶμεν, ζητοῦμεν νὰ μαντεύσωμεν τί μᾶς ἀναμένει.

Καὶ ὡς κάθε μικρὸς καὶ δειλὸς καὶ ἀσθενής, τὸν ὁποῖον φοβίζει τὸ ἄγνωστον καὶ τρομάζει ἡ ἰσχὺς τοῦ πεπρωμένου, ζητεῖ μὲ μειδιάματα καὶ θωπείας νὰ ἐξιλεώσῃ τοῦτο καὶ μὲ ὑποσχέσεις καὶ δῶρα νὰ καταστήσῃ ἐπιεικὲς ἐκεῖνο, ἄπαραλλακτα καὶ ἡμεῖς μὲ εὐχὰς καὶ ἄνθη καὶ ἑορτὰς ζητοῦμεν νὰ ἐξευμενίσωμεν τὸν νέον χρόνον, νὰ στρώσωμεν μὲ ρόδα τὰ πρῶτά του βήματα, νὰ ἀνοίξωμεν τὸν δρόμον του χαρωπὸν καὶ εὔκολον τόσον, ὅσον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἦναι ὅλη ἡ διάρ ειά του.

Ἀλλὰ τί εἶναι καὶ ποίαν ἰσχὺν ἔχει ἡ πρώτη καὶ μία αὐτὴ ἡμέρα μὲ τὴν μακρὰν καὶ ἀτελείωτον σειρὰν τῶν τριακοσίων ἑξήντα τεσσάρων ἀδελφῶν της! Τί δύναται τὸ μικρὸν, τὸ ἐλάχιστον αὐτὸ μόριον τοῦ χρόνου ἀπέναντι τῆς ἀλληλουχίας τόσων ἡμερῶν καὶ ἑβδομάδων καὶ μηνῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔρχωνται καὶ θὰ περνοῦν, κομισταὶ ἴσως εὐχαρίστων, ἴσως ὅμως καὶ δυσαρέστων καὶ θλιβερῶν συμβάντων! Ἢ μήπως ὑπάρχῃ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον τόσον ἰσχυρὸς καὶ τόσον εὐτυχής, ὥστε νὰ μὴ ἠσθάνθη τὴν ψυχήν του καταλαμβανομένην ἀπὸ ἀνησυχίαν, ἀπὸ φόβον δι' ἐπικειμένην συμφορὰν καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ εὐτυχία φαίνεται νὰ εἶναι ὁ μόνος τῆς ζωῆς του κλῆρος. Μήπως ὑπάρχῃ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἔκλαυσεν ἀκριβῶς, διότι ἐγέλασε πολὺ καὶ ὁ ὁποῖος νὰ κάμπτεται ὑπὸ τὸ βάρος ἀπροσδοκήτου ὀδύνης, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν εἶχε πιστεύσῃ ὅτι ἐξησφάλισε δι' ἑαυτὸν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαράν!

Πρὸς τί λοιπὸν τὰ ὄνειρα καὶ αἱ ἐλπίδες διὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἡ ὁποία καμμίαν δὲν μᾶς δίδει ὑπόσχεσιν καὶ καμμίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ τοῦ μέλλοντός μας ἐπιρ-

ροήν ; Πρὸς τί αἱ ἑορταὶ καὶ τὰ ἄνθη διὰ μίαν φανταστικὴν μεγαλειότητα, ἡ ὁποία ἔρχεται καὶ παρέρχεται, χωρὶς νὰ ἀφίνῃ ὀπίσω της τίποτε ἰδιαίτερον καὶ τίποτε χαρακτηρίζον τὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων ὑπεροχήν της ; Πρὸς τί τὰ δῶρα καὶ αἱ εὐχαὶ πρὸς τὴν ψευδῆ αὐτὴν θεότητα, τῆς ὁποίας ὁ θρόνος στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἑνὸς παρελθόντος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μακροῦ διὰ κάθε ἄνθρωπον καὶ ἔχοντος εἰς τὸ παθητικόν του τὴν λήθην μὲν τῶν πόνων, τὴν ἀνάμνησιν ὅμως τόσων ὡραίων τῆς ζωῆς στιγμῶν ; Πρὸς τί τὰ μειδιάματα καὶ αἱ ἐλπίδες διὰ τὴν προνομιοῦχον αὐτήν, ἡ ὁποία ἐν μόνον βέβαιον καὶ ἀσφαλὲς φέρει πρὸς ὅλας καὶ ὅλους, ὅτι μὲ μόνην τὴν ἐμφάνισίν της φορτωνόμεθα ὅλον τὸ βάρος τῆς ἡλικίας ἑνὸς χρόνου, ὅτι μὲ τὸν πρῶτον κανονιοβολισμὸν τοῦ χαιρετισμοῦ τῆς δοξασμένης γεννήσεως της, τὸ χθεσινὸν βρέφος γίνεται νήπιον, καὶ τὸ νήπιον παιδί, καὶ τὸ παιδὶ ἔφηβος καὶ ὁ ἔφηβος ἄνδρας καὶ ὁ ἄνδρας γέρων. Ὅτι μὲ τὸ ἐνθουσιῶδες ἐμβατήριον, τὸ ὁποῖον ἀφυπνίζει τὴν πόλιν ὅλην ἀφυπνίζοντα καὶ ὅλοι οἱ ἄεργοι καὶ ὀκνηροί, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ μᾶς γνωρίζουν καὶ χωρὶς κανὲν νὰ αἰσθάνωνται διὰ τὴν τύχην μας ἐνδιαφέρον, μᾶς φορτόνουν μὲ ἀηδεῖς ὁμοιοκαταληξίας ἀπαιτοῦντες χρήματα καὶ ἀμοιβὰς εἰς ἀντάλλαγμα τῶν εὐχῶν, τὰς ὁποίας δὲν ἐζητήσαμεν καὶ τῶν στίχων, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐπροξένησαν ἀηδίαν.

Καὶ ὅμως τόσον μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις μιᾶς παραδόσεως, λογικῆς ἢ ὄχι, ἀδιάφορον, καὶ τόσον ἰσχυρὰ ἡ ἐπιβολὴ τῆς συνηθείας, ὥστε μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωμεν καὶ μεθ' ὅσα καὶ ἂν σκεπτώμεθα, θὰ ἐθεωρούσαμεν ἴσως κακὸν οἰωνόν, ἐὰν ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν ἐχαιρετᾶτο μὲ χαρὰν καὶ δὲν μᾶς ἔφερεν ἄνθη καὶ εὐχάς, ἀλλὰ παρήρχετο κοινή, τετριμμένη καὶ ἀχρωμάτιστος ὡς ὅλαι αἱ ἄλλαι ἡμέραι τοῦ ἔτους.

Δι' αὐτὸ δὲν θέλομεν νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ παρέλθῃ, χωρὶς νὰ στείλωμεν πρὸς ὅλας τὰς φίλας συνεργάτιδας καὶ ἀναγνωστρίας μας μίαν εὐχὴν μεγάλην ὑπὲρ τῆς εὐτυχοῦς ἐκπληρώσεως ὅλων τῶν πόθων των.

---

# ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1904

Ἀνοίγομεν διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ δοσοληπτικὸν βιβλίον τοῦ ἔτους, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπεχαιρέτισε χθὲς καὶ φυλλομετροῦμεν ὡς κατὰ τὰ παρελθόντα τὰς σελίδας του, διὰ νὰ καταρτίσωμεν ἐξ αὐτῶν τὸν ἀπολογισμὸν τῆς γυναικείας δράσεως κατὰ τὸ 1904.

Εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας του ἐφάνη κάπως εὐνοϊκὸν διὰ τὰς Ἑλληνίδας τοῦ πνεύματος. Ἡ δεσποινὶς Αἰκ. Ψύχα, κόρη συμπαθὴς τῶν Ἀθηνῶν διεκρίθη τόσον διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν κομψότητα τοῦ ὕφους της, εὐθὺς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν πρώτων φιλολογικῶν δοκιμίων της, ὥστε ἠξιώθη τῆς τιμῆς νὰ γίνῃ τακτικὴ συνεργάτις τῆς Revue Bleue τῶν Παρισίων, περιοδικοῦ κατέχοντος πρωτίστην θέσιν εἰς τὴν φιλολογικὴν ἴνησιν τῆς Γαλλίας.

Ἐδῶ, εἰς τὰς Ἀθήνας νεκρὰ τῆς φιλολογίας φοιτήτρια ἡ δὶς Καλλιρρόη Ἀδαμιάδου, ὑπεβλήθη εἰς τὰς διδακτορικάς της ἐξετάσεις καὶ ἔτυχε τοῦ βαθμοῦ Ἄριστα εἰς τὴν φιλολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν σχολήν. Ἡ δὶς Ἀδαμιάδου δὲν εἶναι μόνον μία σοφὴ καὶ δικκεκριμένη φιλόλογος καὶ καθηγήτρια, εἶναι κόρη μορφωμένη ὑπὸ τὴν ὡραίαν σημασίαν τῆς λέξεως, κόρη γλωσσομαθής, μυημένη εἰς τὰ κάλλη ὅλης τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς κινήσεως, γράφουσα μὲ χάριν καὶ πρωτοτυπίαν καὶ ὑποσχομένη πολλὰ διὰ τὸ μέλλον. Τὸ συγκληθὲν τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ κ. Δ. Βικέλα Ἐκπαιδευτικὸν Συνέδριον καὶ ἡ Σχολικὴ Ἔκθεσις ἀνέδειξαν καὶ πάλιν τὰς Ἑλληνίδας ἰσχυροὺς παράγοντας τῆς ἐκπαιδευτικῆς προόδου καὶ ἔδωκαν εἰς τὰς συζητήσεις τοῦ γυναικείου Τμήματος τὸ μέτρον τῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλληνίδος κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη.

Δύω βιβλία νέα, τὸ βιβλίον τῆς «Ὑγιεινῆς» τῆς δόκτορος δος Μαρίας Καλαποθάκη καὶ τὸ «Ἡμερολόγιον» τῆς φοιτητρίας τῆς φιλολογίας δος Αἰκ. Ἠλιακοπούλου κλείουν τὴν γυναικείαν πνευματικὴν κίνησιν τοῦ ἔτους, ἀμφότερα ἄξια λόγου, τὸ πρῶτον μάλιστα πληροῦν μεγίστην ἀνάγκην, καὶ εὐεργετικώτατον καὶ ὡς διδακτικὸν διὰ τὰ σχολεῖα καὶ ὡς πολύτιμος ὁδηγὸς καὶ σύμβουλος διὰ κάθε μητέρα οἰκογενείας.

Ἡ φιλανθρωπία, τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐρὺ καὶ εὐγενὲς στάδιον τῶν γυναικῶν, δὲν ἔμεινεν ἀπρακτοῦσα καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Εἰς τὸν Πειραιᾶ τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς κ. Ἑλένης Πολιτάκη ἱδρύθη ὁ πρὸς προστασίαν τῆς «Ἐργάτιδος Σύνδεσμος», ὁ ὁποῖος πλὴν ἄλλων προέβη καὶ εἰς σύστασιν Κυριακοῦ Σχολείου, εἰς τὸ ὁποῖον μορφώνονται αἱ πολυπλυθεῖς ἐργάτιδες τοῦ Πειραιῶς. Ἀλλὰ καὶ εἰς Ἰθάκην τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ εὐγενεῖ δράσει τῆς κ. Αἰκ. Μαρούλη ἱδρύθη σχολὴ βιοτεχνικὴ ἐργατίδων, εἰς τὴν ὁποίαν διδάσκονται γυναικεῖαι τέχναι, ἰδιαιτέρως ἀσπρόρρουχα, κεντήματα καὶ νταντέλαι. Ἐδῶ εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἤρχισαν καὶ πάλιν συνεχιζόμενα τὰ μαθήματα τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, διὰ τὰς ἐργαζομένας εἰς τὰ διάφορα ἐργοστάσια τῶν Ἀθηνῶν ἀγραμμάτους ἐργατίδας. Καὶ εἰς διάφορα τῆς Ἀττικῆς χωρία ἱδρύθησαν σχολεῖα κεντημάτων καὶ νταντελῶν τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Συμβουλίου τῶν Κυριῶν τῆς Βασιλικῆς Χειροτεχνικῆς Σχολῆς.

Τελευταίως προεκηρύχθη παρὰ τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» καὶ διαγωνισμὸς μαγειρικῆς, ὁ ὁποῖος ὅμως θὰ διεξαχθῇ κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1905, κινῶν κάπως περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἑλληνίδων εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα, ὧν τὴν πρώτην καὶ οὐσιωδεστάτην θέσιν κατέχει ἡ μαγειρική.

Αὐτὰ ἔκαμαν αἱ Ἑλληνίδες, χωρὶς ὅμως, ὡς συνήθως, νὰ γίνῃ τίποτε ὑπὲρ αὐτῶν. Τοὐναντίον μάλιστα οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου ἐξηγέρθησαν ἐναντίον των καὶ ἐπεχείρησαν νὰ τὰς ἀπελάσουν ἀπὸ τὴν σοβαρὰν Τέχνην, προστατεύοντες δῆθεν τὴν ἠθικήν· καὶ μία πρότασις τοῦ κ. Α. Ζυγομαλᾶ εἰς τὴν Βουλὴν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν μητέρων, τῶν ἐκτὸς τοῦ γάμου, ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας.

Μίαν ἀκόμη μεγάλην ἀπωλειαν ὑπέστησαν αἱ Ἑλληνίδες τοῦ 1904, διὰ τοῦ θανάτου τῆς ἀοιδίμου Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου, τῆς σοφῆς γηραιᾶς συγγραφέως τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος καὶ πολυτίμου φίλης καὶ συνεργάτιδος τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν», δι'



ἧς τόσα τὰ καλὰ καὶ εὐγενῆ καὶ ὡραῖα συνεβούλευε καὶ ἐδίδασκε πρὸς τὰς Ἑλληνίδας τῶν νεωτέρων γενεῶν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ δρᾶσις τῶν Ἑλληνίδων κατὰ τὸ 1904, αὐταὶ εἶναι αἱ ὡραῖαι σελίδες μὲ τὰς ὁποίας κλείει ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἔτους τούτου. Ὄχι βεβαίως ἐνέργεια καὶ δρᾶσις γιγαντιαία, δυναμένη νὰ συγκριθῇ πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν ἄλλων λαῶν, προοδευτικωτέρων τῶν ἰδικῶν μας, πάντοτε ὅμως γενναιοτέρα καὶ μᾶλλον ἀλτρουϊστικὴ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀνδρικήν.

---

# ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΙΜΑΛΑΪΑ

Ἡ κυρία Bullock-Worhgman εἶνε Ἀμερικανίς. Ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ἀσίαν, ὅπου ἐπὶ πολλοὺς μῆνας περιέτρεξε τὰς πλέον ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν Ἰμαλαΐων. Ἡ γεωγραφικὴ Ἑταιρία τῆς ἔκαμεν ἐξαιρετικὴν ὑποδοχήν, ἀποδεχθεῖσα μετ' εὐγνωμοσύνης τὰς σπουδαίας ἀνακοινώσεις, διὰ τὰς ὁποίας ἔδειξαν μεγάλον ἐνδιαφέρον ὅλοι οἱ σοφοί. Διηγήθη τὰς περιπετείας τοῦ ταξειδίου καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ κάμῃ, μαζῆ μὲ τὸν σύζυγόν της καὶ τὴν μικρὰν συνοδείαν της, εἰς τὰ μεγαλείτερα ὕψη ὅπου ποτὲ ἔφθασε γυνή. Καὶ αἱ περιπέτειαι αὐταὶ φανερόνουν τόσον θάρρος καὶ αἱ παρατηρήσεις εἶνε τοιούτου ἐνδιαφέροντος, ὥστε ἡ γαλλικὴ Λέσχη τῶν Ἀλπινιστῶν τὴν ἐτίμησε μὲ τὸ μεγάλον μετάλλιόν της καὶ ὁ πρόεδρος τῆς γεωγραφικῆς Ἑταιρίας ἐζήτησε διὰ τὴν κυρίαν Bullok-Workman ἀπὸ τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν τὸ παράσημον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως

Ἡ Ἀμερικανὶς κυρία εἶνε τώρα μεταξὺ τῶν πλέον ἐπισήμων ξένων τῶν Παρισίων, καὶ εἶνε κατενθουσιασμένη μὲ τὴν ὑποδοχήν, ὅπου τῆς ἔκαμον οἱ Γάλλοι ποφοί, καὶ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον δεικνύουν δι' αὐτὴν οἱ Παρισινοί. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν καὶ θὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλους λαοὺς νὰ διηγηθῇ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τόσον ἐνθουσίασαν τοὺς Γάλλους.

Ἡ κυρία Bullock, δὲν εἶνε γυναῖκα νὰ σταματήσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς δημοτικότητος· ἀγνοεῖ τὴν κόπωσιν. Πρὶν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἡ ὁποία τῆς φαίνεται πολὺ μικρά, διὰ νὰ δράσῃ, θὰ ἐπισκεφθῇ ἀκόμη τὴν Βιέννην, τὸ Βερολῖνον, καὶ τὸ Λονδῖνον, ὅπου δὲν θὰ λείψῃ νὰ κάμῃ ἀνακοινώσεις διὰ τὰς περιηγήσεις της. Ἔχει ἀπὸ τὴν φυλήν της τὸ δῶρον αὐτὸ τῆς τόλμης καὶ τῆς γενναιότητος.

Ἡ κυρία Bullock Workman εἶνε γνησία Ἀμερικανὶς—ὄχι μόνον ὑπὸ τὴν ψυχολογικὴν καὶ πνευματικὴν ἔποψιν, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὑπὸ φυσικήν· μετρίου ἀνκστήματος μὲ χαρακτηριστικὰ κανονικά, καὶ μὲ μάτια γαλανά, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς νὰ ἐκράτησαν ἀντανακλάσεις φωτεινὰς τοῦ ἀπεράντου ὁρίζοντος τοῦ ὄρους, μὲ μαλλιὰ κατσαρὰ εἰς τὰ ὁποῖα διακρίνονται μερικαὶ ἄσπραι τρίχες, σὰν νὰ ἔμειναν ἐπ' αὐτῶν ἴχνη ἀπὸ τὰ παντοτεινὰ χιόνια, ὅπου ἐπέρασε.

Τὸ πρόσωπον της εἶνε ἐνεργητικόν, ἡ ὁμιλία της σαφής, ταχεῖα καὶ ἀποφασιστική.

Ἡ κυρία Bullock-Workman δὲν χάνει τὸν καιρόν της εἰς συζητήσεις, διηγεῖται... Δὲν φαίνεται νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὰ κατορθώματά της, ἦτο ἡ μοῖρα της νὰ τὰ κάμῃ.

Μικρὸν παιδίον εἶχε διὰ τὴν γεωγραφίαν ἰδιαιτέραν ἀγάπην, οἱ χάρται καὶ τὰ σχεδιαγραφήματα τὴν εἵλκυον ἐξαιρετικῶς πάντοτε. Πολὺ ἐνωρὶς ἐταξείδευσε καὶ ἐνῷ ἐξήταζε τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τοῦ Τυρόλου καὶ τῆς Ἐλβετίας, τῆς ἦλθεν ἡ ἐπιθυμία ν' ἀναβῇ εἰς τοὺς ὑψηλοὺς πάγους τοῦ Kara-Korum, εἰς τὰ Ἰμαλάϊα.

Ἀπὸ τότε ἔκαμε εἰς τὰ ἐπικίνδυνα καὶ μυστηριώδη ὄρη τέσσαρας ἐκδρομάς. Ὁ σύζυγός της τὴν ἐσυνόδευε πάντοτε, ἐπίσης καὶ ὁ ἰατρὸς Kael Oestreek, ὁ ὁποῖος εἶχε καθήκοντα τοπογράφου. Ἡ πρώτη ἐκδρομὴ ἔγινε τὸ θέρος τοῦ 1902 καὶ περιωρίσθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν πάγων μόνον τοῦ Kara-Korum. Ἔπειτα τὸ 1903 ἐπεχείρησαν νέαν ἐκδρομὴν καὶ εἰς ἑβδομάδας τινας οἱ ἐξερευνηταὶ ἀνέβησαν εἰς μίαν παγωμένην κορυφὴν 4800 μέτρων· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο τίποτε ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐκδρομὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη σχεδιάσει ἡ ἀτρόμητος Ἀμερικανὶς καὶ τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσε, φθάσασα εἰς ὕψος 6880 μέτρων, δηλαδὴ σχεδὸν 1000 μέτρα ὑψηλότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην γυναῖκα!

Κατὰ τὸ διάστημα πέντε μηνῶν, ἐκοιμῶντο κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ τὸ ψῦχος ἦτο τόσο δριμύ, ὥστε ἔπρεπε νὰ προσέχουν νὰ μὴν κοιμηθοῦν κατὰ συνέχειαν περισσότερον ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ διὰ νὰ μὴν παγώσουν· οὕτω κατὰ τὴν ἀνάβασιν τῆς 12 Αὐγούστου τοῦ 1904, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς ὕψος περίπου 5875 μέτρων ἡ κυρία Bullock-Workman διὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ ταφῇ κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι ἢ νὰ παγώσῃ ἐνῷ θὰ ἐκοιμᾶτο, δὲν ἐκοιμήθη ποτὲ περισσότερον ἀπὸ δέκα λεπτὰ συνεχῶς.

Καὶ ὅμως ἡ τραχύτης αὐτὴ τοῦ κλίματος δὲν ἐπηρέασε σπουδαίως οὔτε τὴν ὑγείαν, οὔτε τὸ ἠθικὸν τῆς ἀκαταμαχήτου Ἀμερικανίδος· εἰς τὸ ὕψος τῆς ὑψηλῆς κορυφῆς, ὅπου ἔμεινε πολλὰς ὥρας δὲν παρεπονέθη, παρὰ διὰ ἰσχυροὺς πόνους εἰς τὴν κεφαλήν, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ κανὲν σύμπτωμα ζάλης καὶ ναυτίας, ὅπως ὑποφέρουν ὅσοι ἀνέρχονται εἰς μεγάλα ὕψη· καὶ πρᾶγμα ἀκόμη πλέον σπάνιον, ἠδυνήθη νὰ φάγῃ ἐκεῖ ἐπάνω μερικὰ παξιμαδάκια καὶ ὀλίγη σοκολάτα. Ἡ κυρία Bullock-Workman ἐξέπληττε μὲ τὸ θάρρος της τοὺς ἑξῆντα πέντε συντρόφους της καὶ αὐτοὺς τοὺς ὁδηγοὺς τῶν ὁποίων ἡ ἀντοχὴ καὶ τὸ θάρρος εἶνε γνωστή. Συχνὰ ἐπερνοῦσε πρώτη μὲ τὸ παράξενον φόρεμά της—μίαν κοντὴν φούσταν ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ ἀνδρικὸν πανταλόνι, καὶ ἕως τὰ γόνατα γκέτες ἀπὸ δέρμα—καὶ ὡδηγοῦσε αὐτὴ τὴν συνοδείαν, καὶ ἀνέβαινεν εἰς τὰ πλέον ἐπικίνδυνα μέρη χωρὶς νὰ φοβηθῇ τίποτε, οὔτε τοὺς πάγους, οὔτε τοὺς λύκους, οὔτε τῆς ἀρκοῦδες, αἱ ὁποῖαι ἐπειδὴ ποτὲ δὲν εἶχον ἴδει ἄνθρωπον, εἰς τὴν θέαν των ἔφευγον! Ἡ κυρία Bullok-Workman τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ εἶνε καλλιτεχνικὴ ὅσον καὶ γενναία, ἐνθυμεῖται τώρα μὲ συγκίνησιν τὰς ἐντυπώσεις τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ ταξειδίου. Μὲ ἐνθουσιασμὸν ἐπαναβλέπει διὰ τῆς φαντασίας τὰ μεγαλοπρεπῆ τοπία τῶν αἰωνίων πάγων. Λυπεῖται μόνον ὅτι, αἱ παρατηρήσεις τὰς ὁποίας ἐσκόπευε νὰ κάμῃ διὰ τὰς κινήσεις τῶν ἀπεράντων τεμαχίων τῶν πάγων, τὰ ὁποῖα ταξειδεύουν, ἠμποδίσθησαν ἀπὸ τὸ διαρκῶς πίπτον χιόνι.

Ἡ κυρία Bulloc ὅμως δὲν ἀπελπίζεται καὶ δι' αὐτὸ λέγει «εἶνε κἄτι τὸ ὁποῖον ἀνεβλήθη», διότι σκέπτεται ν' ἀναχωρήσῃ μετ' ὀλίγον ἐκ νέου. Θὰ ὑπάγῃ ἀκόμη πλέον ὑψηλά, πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ 6.800 μέτρα ὅπου ἤδη πᾶσα ἔνδειξις ζωῆς παύει νὰ φαίνεται εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους ὀφθαλμούς, οἱ ὁποῖοι μὴ βλέποντες πλέον εἰς τὰ πέριξ παρὰ θάλασσαν ἀπὸ νέφη καὶ ἔρημον ἀπὸ πάγους φαντάζονται ὅτι, δι' ἓν δευτερόλεπτον εὑρέθησαν πρὸ τοῦ ἀπείρου καὶ τοῦ χάους.

(Κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Εἰ. Νικολαΐδου) Bertha Mondés.

# ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

## Ἡ Βενετία

ΙΕ'.

Ἡ Βενετία ἰδίως τῆς παρακμῆς ὑπῆρξεν ἡ κατ' ἐξοχὴν πόλις τῶν πανηγύρεων καί τῆς χαρᾶς. Κάθε ἑορτὴ εἴτε ἐθνική, εἴτε θρησκευτικὴ ἔδιδεν ἀφορμὴν εἰς διασκεδάσεις, αἱ ὁποῖαι διήρκουν ἡμέρας, καὶ αἱ ὁποῖαι μόνον μὲ τὰς Ἑλληνικὰς ἑορτὰς τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς ἠμποροῦσαν νὰ συγκριθοῦν.

Τίποτε τὸ κοινόν, τὸ πρόστυχον, τὸ χυδαῖον εἰς τὰς πανηγύρεις των, εἰς τὰς συγκεντρώσεις καὶ τὰς ἑορτάς των τὰς δημοσίας, εἰς τὰς ὁποίας ἀριστοκρατία καὶ λαὸς συμμετεῖχον ἐξ ἴσου, μὲ τὸν ἴδιον πόθον τῆς ἀπολαύσεως, μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον καὶ τὴν ἰδίαν ἐκλεκτικότητα εἰς τὴν ἐξωτερικὴν παράστασίν των.

Ἐὰν οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἶχαν τὰ συμπόσια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπέκλειαν τὰς γυναῖκάς των χάριν τῶν ἑταιρῶν καὶ τῶν χορευτριῶν, τῶν γυνακῶν αὐτῶν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἡδονῆς, οἱ Ἐνετοὶ δικαιότεροι καὶ ὀλιγώτερον ἐγωϊσταὶ ἐκείνων, ἐπανηγύριζαν οἰκογενειακῶς καὶ ἦσαν ἐξ ἴσου ἐπιεικεῖς πρὸς τὰς συζύγους, ὅσον καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτόν των.

Μὲ τὰς ἑορτὰς τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἐγίνετο ἡ ἐπίσημος ἔναρξις τῶν δημοσίων ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐτελείωναν τὴν πρώτην ἑβδομάδα τῆς Σαρακοστῆς.

Τὸ Νέον Ἔτος, ἢ τὰ Φῶτα, αἱ ἑορταὶ τῶν Βασιλέων ὡς λέγωνται ἐκεῖ, καθ' ἃς ὁ βασιλεὺς μιᾶς ἡμέρας ἐξέλεγε τὴν ἐφήμερον βασίλισσάν του, ἐτελεῖτο μὲ τοιαύτην μεγαλοπρέπειαν, ὥστε ὅλαι αἱ πόλεις τῆς βορείου Ἰταλίας ἐλάμβαναν εἰς αὐτὴν μέρος.

Συνοδεῖαι ἀπὸ ἑκατοντάδας μουσικοὺς καὶ ἀοιδοὺς ἄνδρας καὶ γυναῖκας, περιήρχοντο τὴν πόλιν ἐντὸς πλοίων, διασκευασμένων καλλιτεχνικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ ἀκολουθούντων τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔφερε τοὺς βασιλεῖς τῆς ἡμέρας. Τοῦτο ἦτο εἰς μικρὸν ἀπομίμησις τοῦ Βουκενταύρου, τριώροφον ἐπίσης, σκεπασμένον μὲ κατακόκκινα μεταξωτὰ καὶ βελούδινα ὑφάσματα, στολισμένον μὲ ἄνθη καὶ μὲ ἀγάλματα καὶ μὲ ἔργα Τέχνης μεγάλης ἀξίας. Φυσικὰ οἱ ἀριστοκράται καὶ οἱ ἄρχοντες εἶχον θέσεις εἰς τὸ πλοῖον αὐτό, ἐνῷ οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἐστόλιζαν τὰ ἰδικά των πλοῖα καὶ ὁ μικρὸς λαὸς ἢ παρηκολούθει μὲ γόνδολας, εἴτε ἔβλεπε τὴν παρέλασιν ἀπὸ τὴν προκυμαίαν τῶν Schiavoni καὶ ἀπὸ τὰ παλάτια καὶ τὰς οἰκίας τῶν δύο ὀχθῶν τῆς Μεγάλης Διώρυγος.

Ὁ ἀτμὸς ἦτο τότε πρᾶγμα ἄγνωστον, καθὼς καὶ οἱ διὰ τῶν τηλεβόλων πυροβολισμοί. Ὅλα αὐτὰ τὰ πλοῖα, ὡς αἱ ἀρχαῖαι τριήρεις μας ἐκινοῦντο μὲ κουπιὰ καὶ οἱ κωπηλάται ἄνδρες θαλασσινοί, ἡλιοκαμένοι, ἀλλὰ ὡραῖοι, εὐσταλεῖς, εὔκαμπτοι, ἐνδυμένοι μὲ φορέματα ὡραῖα, μέσα εἰς τὸν χρυσὸν στολισμὸν τῶν πλοίων καὶ εἰς τὰ ἄνθη καὶ τὰ ἀγάλματα, μὲ τὴν ὁμόρρυθμον κίνησιν τῶν σκράντα κουπιῶν τοῦ Βουκενταύρου, παρουσίαζαν ἓν θαυμάσιον σύμπλεγμα.

Αἱ μουσικαὶ ἐξ ἄλλου ἦτο κἄτι μεγαλοπρεπέστερον ἀκόμη. Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅλα τὰ ἐκθετοτροφεῖα καὶ ὀρφανοτροφεῖα τῆς ἐποχῆς εἶχαν μεταβληθῆ εἰς Ὠδεῖα καὶ ὅτι ἐτησίως αἱ ἐξερχόμεναι ἐξ αὐτῶν νέαι καὶ ὡραῖαι ἀοιδοὶ ὑπερέβαιναν τὰς ἑκατόν, ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν συναυλιῶν καὶ τὰς ἁρμονίας καὶ μελωδίας, αἱ ὁποῖαι ἐξεχύνοντο ἀπὸ τὰ βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς βαίνοντα πλοῖα κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν τοιούτων τελετῶν.

Τοιαύτη ἄλλως τε ἦτο ἡ λατρεία τῆς μουσικῆς ἀπὸ τὸν λαὸν τῆς Βενετίας, τοιαύτη ἡ ἐπίδοσις ὅλων εἰς τὴν ὡραίαν Τέχνην, ὥστε κάθε οἰκογένεια, κατήρτιζεν ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέλη της καὶ ἰδίαν συναυλίαν. Ὁ πατέρας ἡ μητέρα, τὰ παιδιά, ὁ καθεὶς κατὰ τὴν κλίσιν καὶ τὰς προτιμήσεις του εἴξευρεν ἓν ὄργανον, ὥστε δὲν ὑπῆρχε σπῖτι, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐπεσφράγιζε τὴν ἑορτὴν τῆς ἡμέρας μὲ μίαν ἐκλεκτὴν οἰκογενειακὴν συναυλίαν. Ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ οἱ ἐξέχοντες εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας ἐγνώριζαν ἐπίσης εἰς τὴν ἐντέλειαν ἀνὰ ἓν ὄργανον καὶ κατήρτιζαν μεταξύ των θαλασσινὰς περιοδείας εἰς τὰς παραλίους πόλεις τῆς Ἀδριατικῆς, ὅπου αἱ συναυλίαι των ἐξήγειραν τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμόν.

Τὰ μοναστήρια δὲν ἔμεναν ξένα καὶ ἀμέτοχα εἰς τὸ γενικὸν πνεῦμα τῆς εὐθυμίας. Μοναχαὶ καὶ μοναχοὶ σπανίως ἔφευγαν τὸν κόσμον ἀπὸ εὐλάβειαν καὶ θρησκευτικὴν κλίσιν. Ἔνδεια, ἀδυναμία πρὸς γάμον ἀξιοπρεπῆ καὶ κοινωνικῶς ἀνάλογον πρὸς τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν μιᾶς κόρης, τὴν ἠνάγκαζαν νὰ γίνῃ μοναχή. Ἀλλ' οὔτε τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἄλλως ἦτο κομψὸν καὶ φιλόκαλον—τὰ λευκὰ φορέματα, αἱ ἔξωμοι ἐσθῆτες καὶ τὰ ἄνθη ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ στήθους ἦσαν ἐπιτετραμμένα εἰς τὰς μοναχὰς—τὰς ἠμπόδιζε νὰ παρακολουθοῦν μὲ τοὺς κοσμικοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς των τὰς ἑορτὰς αὐτάς, νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς συναυλίας, νὰ ἔχουν καὶ αὐταὶ ἀκολούθους, συχνὰ νέους καὶ ὡραίους, καὶ τέλος νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν ζωήν, χωρὶς οὔτε νὰ περιφρονοῦνται ὡς ἄγαμοι, οὔτε νὰ κακολογοῦνται διὰ τὴν πολὺ ἐλευθέραν ζωήν των.

Οἱ ἱερεῖς φιλελεύθεροι ὡς αἱ μοναχαί, ὄχι μόνον δὲν τὰς κατέκριναν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἰδικόν των κύκλον ἀπελάμβαναν τὴν ζωήν, χωρὶς ὑποκρισίας καὶ ψεύδη, ἐντελῶς διάφοροι ἀπὸ τὸν Ἰταλικὸν κλῆρον καὶ ἀπὸ τοὺς περὶ τὸν Πάπαν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔμειναν πάντοτε μακράν. Ἡ θρησκεία δι' αὐτοὺς δὲν ἦτο ἐξουσία χωρισμένη ἀπὸ τὴν πολιτείαν καὶ ζητοῦσα νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς. Ἦτο ἁπλούστατα εἷς τροχὸς τοῦ πολιτικοῦ ἅρματος, συντελοῦσα εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς χώρας, καὶ προσδίδουσα εἰς αὐτὴν διὰ τῶν ἐξωτερικῶν τύπων της πᾶσαν τὴν δυνατὴν αἴγλην καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Ὅπως εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα εἷς ἐκ τῶν ἐκλεγομένων δέκα ἀρχόντων τῶν Ἀθηνῶν προΐστατο τῶν θρησκευτικῶν, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἀποτελῇ ἰδιαιτέραν αὐτὸς ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, ἀπαράλλακτα καὶ ὁ νούντσιος τῆς Βενετίας πολίτης καὶ πατριώτης, ἰδία, Ἐνετὸς ἐδέχετο τὸ ἀξίωμα αὐτό, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι σύμβουλοι τοῦ κράτους. Ἦτο ἓν εἶδος ὑπουργοῦ μιᾶς Ἐκκλησίας ἐλευθερόφρονος τόσον, ὥστε νὰ ἀποφύγῃ πάντοτε ὅλας τὰς φρικαλεότητας καὶ τὴν φανατικὴν ἀγριότητα τῶν ὀργιαζόντων παπικῶν καὶ τῶν ἱεροεξεταστῶν τῆς λοιπῆς Ἰταλίας. Τοῦρκοι, Ἑβραῖοι, δικμαρτυρόμενοι καὶ ὀρθόδοξοι ὅλοι ἦσαν ἐξ ἴσου σεβαστοὶ διὰ τοὺς ἱερεῖς τῆς Βενετίας, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν ἡρωϊκὴν περίοδον τῆς θαλασσινῆς ζωῆς ηὔξησαν καὶ αὐτοὶ εἰς ἀριθμὸν μεγάλον.

Τὸ θρησκευτικὸν στάδιον ἦτο προσοδοφόρον, ἐνῷ συγχρόνως δὲν ἀπήτει οὔτε ἐξαιρετικὴν μόρφωσιν, οὔτε κόπους, οὔτε κἂν εὐφυΐαν. Συνήθως ὁ υἱὸς ὁ ὀλιγώτερον προικισμένος μιᾶς οἰκογενείας προωρίζετο διὰ κληρικὸς καὶ συνηθέστερον ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἄλλων, διότι οὔτε ὑπεχρεοῦτο νὰ συνεχίσῃ ἓν μέγα ὄνομα, ἐὰν ἀνῆκεν εἰς εὐγενεῖς, οὔτε εὐθύνας ἔφερεν, οὔτε ἐστερεῖτο ποτὲ τῶν μέσων νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν ζωὴν μὲ ὅλας τὰς ἡδονάς της.

Ἀλλ' αἱ ἀπολαύσεις τῶν Βενετῶν ἀρχόντων καὶ ἀστῶν ἦσαν πάντοτε ἐκλεκταὶ καὶ εὐγενεῖς, φυσικὰ δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς των δὲν παρουσιάζουν τὴν ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ὁ κλῆρος τῆς λοιπῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον. Ἔζων πάντοτε εἰς κύκλον ἐκλεκτόν, ἠσχολοῦντο ἐρασιτεχνικῶς εἴτε εἰς τὴν ζωγραφικήν, εἴτε εἰς τὴν μουσικήν, εἴτε εἰς τὴν ποίησιν, ἐθαύμαζαν καὶ ἔψαλλαν ἐνίοτε εἰς λατινικοὺς στίχους τὰς ὡραῖας γυναῖκας τῆς ἐποχῆς των, ἔζων πολυτελῶς προσκολλημένοι οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν εἰς πλουσίους ἀριστοκρατικοὺς οἴκους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξετέλουν χρέη ἐμπίστων, καὶ ἦσαν οἱ πνευματικοὶ φίλοι τῶν γυναικῶν κάθε ἡλικίας.

Φυσικὰ ἡ φιλία αὐτή, μεταξὺ νέων ἰδίως, συνέβαινε ἐνίοτε νὰ ἐκτρέπεται εἰς αἰσθήματα τρυφερώτερα, τὰ ὁποῖα εἶχον ὡς συνέπειαν τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο μοναχαί, καὶ αἱ ὁποῖαι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν ἐλεύθεραι νὰ ζοῦν ὅπως θέλουν.

Ἡ οἰκογένεια, ἡ ἀπαλασσομένη διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀπὸ μίαν γυναῖκά της, ἔμενεν εὐχαριστημένη, ἡ κοινωνία ἱκανοποιημένη καὶ ὁ ἀθῶας ἐπίσης, ὁ ὁποῖος ἐσυνέχιζε τὸ εἰδύλλιόν του ὑπὸ τὰς θαυμασίας στοὰς καὶ τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας τῶν μοναστηρίων, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ μοναχαὶ ἐλευθέρως ἐδέχοντο τοὺς φίλους των.

Αἱ ὑποδοχαὶ ἄλλως καὶ αἱ ἑορταὶ τῶν μονῶν αὐτῶν ἔμειναν ἱστορικαί. Ἀντικαθίστων, οὗτος εἰπεῖν, τὰς φιλολογικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς αἰθούσας, αἱ ὁποῖαι ἤκμαζαν εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ αἱ ὁποῖαι ἀργότερα ἐγκαινιάσθεισαν καὶ εἰς Βενετίαν παρὰ τῆς σοφῆς πνευματώδους καὶ ὡραίας Ἑλληνίδος Ἰσαβέλλας Θεοτόκη, τῆς μεγάλης Κερκυραϊκῆς οἰκογενείας.



# ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Τὰ πάντα γύρω κολυμβοῦν εἰς φαιδρὸν ῥόδινον φῶς ὀνείρου· γαλήνη βαθεία, γαλήνη θανάτου πλανᾶται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων. Καὶ ὑπὸ τὰς ἐρυθρᾶς ἀνταυγείας τῆς ἑσπέρας φαίνεται βαθύτερον ἀκόμη τὸ βαθυπράσινον χρῶμα τῶν λόφων, ἐνῷ αἱ σκοτειναὶ κοιλάδες φαίνονται κἄτι τι ὡς πτυχὴ πόνου, ἀποτυπουμένη εἰς τὴν ὄψιν τῆς φύσεως. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ φύσις πρὸ τοῦ θανάτου της ἀναπτύσσει ὅλα αὐτῆς τὰ θέλγητρα, ὁμοία πρὸς φιλάρεσκον γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀναπτύσσει ὅλην τὴν χάριν της εἰς ἓν τελευταῖον μειδίαμα ἀποχαιρετισμοῦ. Τὸ περιβάλλον ὅλον ἀποπνέει γλυκύτητα μυστηριώδη, ἡ ὁποία φαίνεται θωπεία ἀόρατος τῆς γοήσσης αὐτῆς, ἥτις γνωρίζει νὰ εἶνε ὡραία καὶ εἰς τὸ ψυχορράγημά της ἀκόμη.

Εἶνε ἡ ὥρα τῶν ὀνειροπολήσεων καὶ τῶν γλυκέων ῥεμβασμῶν. Παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, ἡ ὁποία χρωματίζεται γαλακτόχρους καὶ φρίσσει ἠδέως ὑπὸ τὴν τελευταίαν πνοὴν τοῦ ζεφύρου, κάθηται νέος ἀνὴρ καὶ ὀνειροπολεῖ. Προσηλώνει ἐπιμόνως τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἐρυθρὸν φῶς, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν ὄπισθεν αὐτοῦ ὁ δύων ἥλιος καὶ ἡ φωτεινὴ κηλὶς φαίνεται εἰς αὐτὸν ἡ πύλη τοῦ ἀγνώστου, ἡ πύλη τοῦ μυστηρίου.

Εἶνε εἰκοσαετὴς μόλις. Τὰ πάντα γύρω τοῦ μειδιοῦν, ἡ ζωή, ἡ χαρά, ὁ ἔρως τοῦ τείνουν τὰς χεῖρας. Ὅλα ὅμως τοῦ φαίνονται ταπεινά, εὐτελῆ. Ἴσως διότι εἶνε πολὺ εὔκολα καὶ πολὺ πλησίον. Ἡ ψυχή του φέρεται μακρὰν εἰς τὸ κυανοῦν ἄπειρον. Ὑφίσταται τὴν τυραννίαν τῶν μεγάλων ὀνείρων. Θὰ ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ αὐτὸς τὴν ἄρπαν διὰ τῆς ὁποίας θὰ συνεκίνει ὅλων τὰς καρδίας. Θὰ ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ αὐτὸς τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἡ φωτεινὴ γραμμὴ θὰ ἐδείκνυεν εἰς ὅλους τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης

Καὶ ἐνῷ ἐπιμόνως ἐστήριζε τὸ βλέμμα του εἰς τὴν φωτεινὴν λωρίδα τοῦ ὁρίζοντος, αἴφνης γυναικεία μορφή, αἰθερίου κάλλους ἐξόχου παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Οἱ ἐλαφροὶ πόδες της μόλις ἤγγιζον τὸ ἔδαφος, ἐφαίνοντο πλασμένοι διὰ τὴν αἰωνίαν πτῆσιν. Ἦτο ὑψηλὴ ὡς λεύκη καὶ γλυκεῖα ὡς ἡ ἠώς, οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί της εἶχον τὸ γλαυκὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ μυστηριῶδες τοῦ ὀνείρου.

Προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἀκαταμάχητον λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν της διὰ φωνῆς, ἡ ὁποία ἦτο γλυκεῖα ὡς ὁ πόθος καὶ ἀπατηλὴ ὡς ἡ ἐλπὶς ἐψιθύρισε :

Ἐλθέ, θὰ σὲ ὁδηγήσω ἐγὼ εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν φέρεσαι τώρα διὰ τῶν γλαυκῶν ἀτραπῶν τοῦ ὀνείρου. Ὅτι ἐπόθησας εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὅτι ὠνειρεύθης εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἐκτάσεως θὰ τὸ εὕρῃς ἐκεῖ.

Ἐλθέ, θὰ δώσω εἰς σὲ τὴν δύναμιν ὑπὲρ πᾶν ὑπάρχον καὶ μὴ ὑπάρχον. Παρελθὸν καὶ μέλλον δὲν θὰ ὑπάρχῃ διὰ σέ.

Ἐλθέ, θὰ σὲ ἀπαλλάξω τῶν ταπεινῶν περιορισμῶν τῆς ζωῆς, θὰ δώσω εἰς σὲ τὴν δύναμιν νὰ περιφρονῇς τὰς μικροπρεπείας, τὰ ψεύδη.

Ἐλθὲ θὰ σὲ καταστήσω ἱκανὸν νὰ ἵστασαι ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τοῦ ἰδεώδους καὶ νὰ κατέρχεσαι εἰς τὰ σκοτεινότερα βάθη τῆς ψυχῆς.

Εἰς τὸ στόμα σου θὰ θέσω τὴν γοητείαν τῶν σειρήνων, ὁ ἀναβρασμὸς τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν θὰ σιγᾷ, τὰ μίση θὰ

σβύνουν, ὁ πόνος θὰ παύῃ ὑπὸ τὴν γοητείαν τοῦ ἄσματός σου.

Εἰς τὴν ψυχήν σου θὰ δώσω τὴν γαλήνην τοῦ ἀνεφέλου οὐρανοῦ. Ξένος πρὸς τὰς ἀδυναμίας των θὰ φωτίζῃς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ ὕψους σου, ὅπως ὁ ἥλιος ἀπὸ τοῦ ὕψους του φωτίζει τὴν θάλασσαν. Τίποτε δὲν θὰ δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματός σου. Θὰ δώσω εἰς σὲ τὸ νέκταρ ὅλων τῶν θριάμβων, τὴν μέθην ὅλων τῶν ἐπιτυχιῶν.

Καὶ ἀνίκανος ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν της μαγευμένος ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς της τὴν ἠκολούθησε.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουν ἡ ὁδὸς καθίστατο ἀγριωτέρα. Ὄρη μεγάλα ὑψοῦντο ἑκατέρωθεν, μαῦρα ἐκ τῶν πολλῶν θάμνων μὲ τὰς γραμμὰς ἀποτόμους καὶ τὰς πλευρὰς ἀποκρήμνους ἐφαίνοντο ἕτοιμα νὰ πέσωσιν ἐπάνω των. Πρὸς στιγμὴν ἐδειλίασεν, ἡ καρδία του συνεσφίγχθη· ἀλλ' ἤρκεσεν ἓν βλέμμα πρὸς τὴν αἰθερίαν μορφὴν διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος καὶ ἐλπίδας. Λίθοι ὀξεῖς κατεξέσχιζαν τοὺς πόδας του. Οἱ θάμνοι κατέκοπταν τὰ ἐνδύματά του, ἀλλ' ἀδιάφορος εἰς τοὺς πόνους, πλήρης πεποιθήσεως εἰς ἑαυτὸν ἐπορεύετο πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἀλλ'αἴφνης ὄφις εἰδεχθὴς ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ ἐδάφους τὸν ἐδάγκασε εἰς τὴν χεῖρα. Μαῦρον σύννεφον ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του. Πόνος ὀξὺς ὡς αἰχμὴ βέλους ἐκέντησε τὴν καρδίαν του. Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ προχωρήσῃ. Αἱ δυσκολίαι τῆς ὁδοῦ ἐφαίνοντο ἀνώτεραι τῶν δυνάμεών του.

Ἀλλὰ ἡ νέα γυνὴ ἔδεσεν ἐπιδεξίως τὴν χεῖρα του, τὸν ἐβοήθησε νὰ σηκωθῇ καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ προχωρήσῃ πάντοτε γλυκεῖα, πάντοτε ἐνθαρρυντική. Ἡ φωνή της τὴν φορὰν αὐτὴν ἀντήχει βαθεῖα καὶ πειστική, ὡσεὶ ἀνήρχετο ἐκ τοῦ μυστηρίου τοῦ ἐπέκεινα.

Ὁ πόνος, εἶπε, σὲ φοβίζει ; Ἀλλ' αὐτὸς θὰ εἶνε ἡ μαγικὴ ῥάβδος, ἡ ὁποία θὰ κρούσῃ τὴν ψυχήν σου καὶ θὰ κάμῃ νὰ ἐξέλθῃ θυμαστὴ μελωδία, ἐκ τῆς κεκρυμμένης αὐτῆς ἁρμονίας. Καταληφθεὶς πάλιν ἐκ τῆς μυστηριώδους νοσταλγίας τοῦ ἰδανικοῦ, παραληρῶν, λησμονῶν τοὺς πόνους καὶ τὰς δυσκολίας ἀπήντησεν:

Ὤ, ἐὰν χρειάζεται ὁ πόνος διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ πνεῦμα ἀπολαύσεις ὡραίας, ἂς εἶνε εὐλογημένος ὁ πόνος.

Ἐὰν χρειάζεται νὰ πατήσω ἐπὶ τῆς καρδιᾶς μου διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ ὕψος, τὸ ὁποῖον μοῦ πεσε χέθης, εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ὑπακούσω. Τὸ τραχύτατον θὰ εἶνε τὸ γλυκύτατον δι' ἐμέ.

Δὲν θὰ λυπηθῶ διότι ἔκλαυσα, διότι ἐπόνεσα, ἐὰν μία ἔκφρασις τῶν πόνων καὶ τῶν δακρύων μου δυνηθῇ νὰ δονήσῃ μίαν χορδὴν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Ἔθηκε τὴν χεῖρά του ἐντὸς τῆς ἰδικῆς της καὶ ἠκολούθησαν ὁμοῦ τὴν ὁδὸν πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἀλλ' αἴφνης ἄνθρωπος μεσῆλιξ μὲ τὴν μορφὴν μέλαιναν ἐκ τῆς κακουχίας, στυγνὴν ἐκ τοῦ μίσους παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ :

— Πρὸς θεοῦ, τοῦ λέγει, μὴ προχωρῆς. Ἤμην καὶ ἐγώ ποτε νέος καὶ ὡραῖος ὡς σὺ καὶ πλήρης ἐλπίδων. Ἀλλ' ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ ἀκούσω τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς γυναικὸς καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Μίαν ἡμέραν συνέτριψα τοὺς πόδας μου εἰς τοὺς βράχους τῆς ὁδοῦ καὶ τώρα εἶμαι ἐδῶ ἄχρηστον ῥάκος ἀνθρώπου, ἀνίκανος διὰ τὴν ζωὴν περιφρονούμενος ὑπὸ πάντων.

Ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ ἐπισταμένως ὅλους τοὺς τοίχους, προχωρῶν ἀδιακόπως εἰς ἓν χάος, τοῦ ὁποίου δὲν ἐφαίνετο τῶν ὁρίων τὸ τέλος. Εἰς ἕνα τοῖχον διακρίνει μίαν χαλκίνην ῥάβδον. Ἐγγίζει αὐτήν, καὶ ἀνακαλύπτει, ὅτι αὐτὴ συνεκράτει μίαν θύραν εἰσερχομένην ἐντὸς τοῦ τοίχου, ἅμα ἐσπρώχνετο· ὑποχωρήσασα ἡ θύρα ἐφάνη σκοτεινότατος ὑπὸ θόλους διάδρομος. ἔχων ὕψος ἀνθρώπου. Τοῦτο ἴσως εἶνε ἀδιακρισία ἐκ μέρους μου, εἶπεν ὁ ἐνάρετος Λάζαρος, ἀλλ' ἀφοῦ πρέπει νὰ ἐξετάσω τοὺς τοίχους, ἂς ἴδωμεν τί εἶνε καὶ αὐτοῦ.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον, κρατῶν τὸν φανόν, καὶ καλὸν ἔκρινε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν εἰσελθών. Ὁ διάδρομος ὡς καὶ οἱ τοῖχοι ἦσαν εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν. Ὅσον ἐπροχώρει, ἡ γῆ ἐγένετο βαθυτέρα, κατήρχετο παντοτε, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ οὐδεμία βαθμίς. Αἴφνης στέκεται:

Ἀλλὰ ποῦ φέρει τὸ πέρασμα τοῦτο; Εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Πλούτωνος, εἰς τὰ καταχθόνια ;

Ἤκουε μόνον θόρυβον νεροῦ, ὡς νὰ ἔτρεχε ποταμὸς ἐκεῖ ποῦ ὁ διάδρομος ὅμως ἦτο κατάξηρος. Φθάνει εἰς μέρος, ὅπου ἡ γῆ πλέον εἶνε ἐπίπεδος, ὄχι κατηφορική, καὶ τώρα ἀπ' ἐναντίας, ὑψοῦται αὕτη· τὸ ἀντίθετον μέρος εἶνε ἀνηφορικόν. Ἀναβαίνει. Ἰδοὺ καὶ βαθμίδες πρὸς βοήθειάν του πλέον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ μία ἄλλη θύρα, ὅπως ἡ τῆς εἰσόδου τοῦ διαδρόμου· καὶ αὐτὴ μέσα εἰς τὸν τοῖχον τὴν σπρώχνει· ἐπετεύχθη ὁ σκοπός, λύεται τὸ ζήτημα διὰ τὸν ἀρχιτέκτονα. Ὀλίγα βήματα ἀκόμη, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ὑπὸ τὴν ἀψῖδα μιᾶς θύρας· τὴν ἀψῖδα στολίζει μία στεφάνη μεταλλίνων ἀνθέων.

Θερμαὶ ζωογόνοι ἀκτῖνες ἡλίου ἐχαιρέτησαν αὐτόν. Ἀναδενδράδες, πυκνὰ φυλλώματα δένδρων καὶ σταφυλῆς ἐπαρηγόρησαν τὰ ἐπανιδόντα τὸ φῶς βλέμματά του. Εὑρίσκετο πρὸ τοῦ κήπου καὶ τοῦ παρ' αὐτὸν δώματος τοῦ ἀρχιερέως εἰς τὴν θέσιν τὴν τόσον ἀγαπη-

## ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

### ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

# Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

### Εἰς τὰ καταχθόνια

Ὁ Λάζαρος ὅταν εἰργάσθη εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ναοῦ ἐγνωρίσθη ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἱκανότης του. Δύο ἔτη ἀργότερα ἐφάνη εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ ναοῦ ὑποχωροῦσα μία στήλη. Ἐνθυμήθησαν τότε αὐτόν, καὶ ἔστειλαν πρὸς ἀναζήτησίν του. Ἅμα τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐξήτασε τὴν στήλην, εἶπεν, ὅτι τοῦτο δὲν ἤρκει· ἡ ὑποχώρησις δὲν ἤρχετο ἐκ τῆς στήλης, ἀλλ' ἐκ τῶν τοίχων, παρὰ τῶν ὁποίων ἐξηρτᾶτο ἡ ὑποστήριξις αὐτῆς καὶ κατὰ συνέπειαν ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τοὺς τοίχους καὶ τὰ θεμέλια προσέτι ὅπως ἀποφανθῇ. Ὄπισθεν τῆς στήλης ὑπῆρχεν ἓν χονδρὸν βαρὺ πολύτιμον παραπέτασμα· ἀνήγειραν τοῦτο οἱ λευΐται, καὶ ἐφάνη μία θύρα· αὐτὴ ἔφερεν εἰς ἕνα διαδρομον, καὶ οὗτος εἰς ἕνα σκοτεινὸν θόλον. εἰς βάθος πολύ, ὅπου ὑπῆρχον τὰ ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος κατατεθέντα θεμέλια εἰσέτι, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνοικοδομηθῆ ὁ ναὸς τὸ δεύτερον. Ὀλίγον παρέκει ἦτο τὸ θησαυροφυλάκιον, τοῦ ὁποίου τὴν θέσιν ἐγνώριζον ἱερεῖς τινες, ὄχι ὅλοι, καὶ παραπλήρως ἀκριβῶς ἀνεκάλυψεν ὁ Λάζαρος τὸ ῥῆγμα εἰς τὸν τοῖχον, ὅστις ἐβάσταζε τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἀδύτου καὶ ὀπόθεν ἐπήρχετο ἡ ὑποχώρησις τῆς στήλης.

Ἐκεῖ τὸν ἄφηκεν, ὁδηγήσας αὐτὸν λευΐτης ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ, λέγων : μετὰ τὴν ἐξέτασιν δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἀκολουθήσῃς τὸν αὐτὸν δρόμον.



Ὁ νέος τὸν ἠτένισε μετ' ἐκπλήξεως Πῶς! εἶπε, τολμᾶς νὰ λέγῃς, ὅτι σύ, αὐτὸ τὸ ἐρείπιον ἦσο ποτὲ ὅτι εἶμαι καὶ ἐγώ, εἶνε δυνατόν ;

Ἀνέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετὰ ῥίκης καὶ ἠκολούθησε τὴν ἄγνωστον.

Σκότος πυκνὸν ἁπλοῦτο ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ ὁδὸς ἐφ' ὅσον προυχώρουν ἐγίνετο μᾶλλον ἀνώμαλος. Τὸ βῆμά του ἔγεινε βραδύτερον, ἔχασε τὴν ὡραίαν πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν. Ἐν τῷ μέσῳ κτυπήσας ἐπὶ βράχου ἀφῆκε κραυγὴν ὀξεῖαν ἐκ τοῦ πόνου καὶ ἔπεσε πρηνής.

Χαῖρε, εἶπεν, ὡραῖον πλὴν ἀσύλληπτον ὄνειρον. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀκολουθήσω· εἰπέ μου μόνον τίς εἶσαι, ὡραία ἄγνωστος.

Καὶ στρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω, τὴν εἶδε νὰ ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανόν, ἀφίνουσα φωτεινὴν γραμμὴν ὄπισθέν της, ἐνῷ διὰ τῶν θεσπεσίων χειλέων της ἐψιθύριζε ;

Τὸ ἰδανικόν !

Καὶ ὁ πόνος του ἦτο τόσον ὀξύς, ἡ ἔκπληξίς του τόσον μεγάλη . . . . ὥστε ἐξύπνησεν.

**Καλλιρρόη Ἀδαμιάδου.**

## ΑΙ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ἐκεῖ κάτω πολὺ μακριά, ἐκεῖ ὅπου τὰ βουνὰ τῆς Νορβηγίας φαίνουνται γαλάζια στὸν ὁρίζοντα, οἱ μεγάλοι ἀετοὶ εἶχαν τὴν φωλιά των μέσα σὲ μιὰ σχισμάδα τοῦ ἄγριου βράχου. Ξεροπύταμα σκεπασμένα ἀπὸ λεῦκες ἢ καταρά χταις ποῦ ἔκανκν μεγάλο κρότο περνοῦσαν ἀπὸ κάτω.

Ὅταν τὴν αὐγὴν ἡ μεγάλη φτερωτὴ μάννα ἐπλανᾶτο μὲ τὰ δυνατὰ φτερά της, πολὺ ψηλὰ ἀπ' ὅ,τι φτάνει τὸ ἀνθρώπινο μάτι, γιὰ νὰ βρῇ τὴν τροφήν του, ἔβλεπε κάτω χωρὶς κόπο ὡς καὶ τοὺς ποντικοὺς τῶν ἀγρῶν. Καὶ ξαφνικὰ τὸ κατσικάκι, ἐκεῖ ποῦ ἔπαιζε καὶ προσπαθοῦσε νὰ σταθῇ πάνω στὴν κορφὴ ἑνὸς βράχου, βρίσκουνταν νὰ πετάῃ στὸν καθαρὸ ἀέρα, κάτω ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀετοῦ· τὸ ἴδιο πάθαινε καὶ ὁ δύστυχος ὁ λαγὸς καὶ τὰ διάφορα ἄλλα ζῶα ποῦ ἄφοβα γύριζαν ἐκεῖ.

Τὴς ἄλλες ἡμέρες τοῦ κυνηγιοῦ περνοῦσε μεγάλα διαστήματα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τῆς πεδιάδες, τὰ λειβάδια καὶ τοὺς ἄγριους βράχους. Καὶ κάθε γραμμὴ βουνοῦ ἔδειχνε καὶ ἕνα βασίλειό της, τὸ ὁποῖον εἶχε διαλέξει ἄλλοτε γιὰ νὰ στήσῃ τὴν φωλιά της. Καὶ ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνο ποῦ θὰ τολμοῦσε νὰ πάῃ στὸ τόπο αὐτὸ τοῦ κυνηγιοῦ της.

Ἕνα πρωΐ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ κυνῆγι ἡ σύντροφος τοῦ ἀετοῦ γύριζε στὸ μικρό της μ' ἕνα τάραντα, ὅτι εἶχε γεννηθῆ, στὰ νύχια.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὴ φωλιά της, χτύπησε δυνατὰ τὰ φτερά της· ἡ ἄγρια φωνή της ἀντήχησε ἀνάμεσα στὴν ἐρημιὰ φοβερή Τὰ δυνατὰ κλαριὰ πάνω στὰ ὁποῖα εἶχε στήσει τὴ φωλιά της ἤτανε σπασμένα, ἡ φωλιὰ ἤτανε ἔρημη, τὸ ἀετηδάκι της τὸ ὁποῖο εἶχεν ἀρχίσει νὰ πετάῃ, τὸ μικρό της τὸ ὁποῖον ἀκόνιζε κάθε μέρα τὰ νύχια του καὶ τὴ μύτη του σὲ νέα τροφὴ δὲν ἤτανε πλέον ἐκεῖ ! Τότε πέταξε πολὺ ψηλά, τόσο ψηλὰ ποῦ ἡ φωνή της δὲν ἀκούγουνταν πλέον.

Τὴν ἴδια ὥρα δύο κυνηγοὶ ποῦ ἔβγαιναν ἀπὸ ἕνα δάσος, ἄκουσαν 'πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἕνα κρότο καὶ ἕνα σφύριγμα. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κρεμασμένο στὴν πλάτη

τὴν διὰ τὸν Λάζαρον, ἓν ἔτος. ἀφότου εἶχε κληθῆ πρὸς ἐπισκευὴν τῆς προσόψεως τοῦ παλατίου του. Ἡ πλευρὰ αὐτὴ τοῦ παλατίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τὸν ναὸν δι' ἑνὸς δρομίσκου.

Τώρα ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἄδυτον, ὅπου τὸν ἀνέμενον βέβαια· ἡ ἐπιστροφὴ ἦτο εὐκολωτέρα ἄλλως τε. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ θορύβου τοῦ νεροῦ ἐστάθη ἀκούων· δὲν ἔβλεπε τίποτε. Ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του, ἀριθμῶν τὰ βήματα. Ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς μέχρι τῆς χαλκίνης θύρας ἦσαν ἑκατὸν βήματα.

Εἰς οὐδένα ἔκαμε λόγον περὶ τῆς ἀνακαλύψεως του, καὶ ὁ ἴδιος δὲ δὲν τὴν εἶχε λάβει ὑπ' ὄψιν. Ἄχρηστος κόπος, ἀποτέλεσμα περιεργείας. Εἰς τί ἐχρησίμευεν, ἤ τι ἠδύνατο νὰ ὠφελήσῃ! Μετὰ ἓν ἔτος ἐργαζόμενος εἰς τὸ παλάτιον τοῦ ἀρχιερέως ἐμειδίασε μίαν ἡμέραν, βλέπων τὸν δρομίσκον. Τότε εἶχε τὸ πνεῦμα ἐλεύθερον! Τώρα ὅπως ἦτο δὲν ἤθελεν ἀναλάβει τὴν καταχθόνιον ἐκδρομὴν ἄνευ λόγου.

Τὴν Ζαχάραν συνήντησεν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἔλαβε πάλιν νέα δείγματα τῆς ἀφοσιώσεώς της· ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἴδῃ, πῶς νὰ ὁμιλήσουν; Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἄπρακτοι. Τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ ὑπόγειός του ἀνακάλυψις. Καὶ τόσον πλησίον εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πατρός της! Ἡ μοῖρα βεβαίως ὡδήγει τὰ βήματά του ἐκεῖ· ἀλλὰ ποῦ ἐφαντάζετο τότε τοιοῦτον τι; τις ἤθελε τῷ εἴπῃ, ὅτι μετὰ ἓν ἔτος ἤθελε προσφέρῃ θυσίαν τὴν καρδίαν του εἰς ἕνα κόσμον ἄγνωστον ἀκόμη εἰς αὐτὸν μεχρι τῶν ἀνδρικῶν του χρόνων! Ἐσκέφθη τὸν διάδρομον ἐκεῖνον. Ἐκεῖ ἠμπόρουν νὰ ἀνταλλάξουν ὀλίγας λέξεις ἐπὶ δευτερόλεπτά τινα, ἂν ἡ μοῖρα ἐφαίνετο εὐνοϊκὴ νὰ παρουσιάσῃ τὴν εὐκαιρίαν. Ἔπρεπεν ὁ ἴδιος νὰ κατορθώσῃ νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸν ναόν. Αὐτὸς ἐγνώριζε τὸ μυστήριον διὰ τοῦ ὁποίου ὑπεχώρουν ἐντὸς τῶν τοίχων αἱ δύο τῶν εἰσόδων θύραι

Μετά τινας ἡμέρας ἐζητήθη δι' ἐπισκευὰς τοῦ Προνάου καὶ μέρους τοῦ Τέμπλου, καὶ τὴν ἑβδόμην τῶν ἐπισκευῶν ἡμέραν, περὶ τὸ ἑσπερινὸν λυκόφως, διῆλθε τὸν δρομίσκον, ὅστις ἀνῆκε μόνον εἰς τὸ παλάτιον· ἔφθασε τὰ πυκνὰ φυλλώματα, καὶ ἡ ἀναμένουσα αὐτὸν ἐκεῖ Ζαχάρα τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα· εἰσῆλθον οἱ δύο εἰς τὸν ὑπόγειον διάδρομον, ὁ Ἀβραὰμ δέ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Λαζάρου, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ καὶ ἡ Ῥεβέκκα, ἥτις συνώδευε τὴν Ζαχάραν καὶ αἵτινες εἶχον κατορθώσει τὴν ἀμοιβαίαν συνεννόησιν καὶ τὴν κατάστρωσιν τοῦ σχεδίου ἐφύλαττον φυλακήν· ὁ μὲν ἐπὶ τῆς μυστηριώδους θύρας, ἡ δὲ ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῆς ἀναδενδράδος.

— Ἰδοὺ ἡμεῖς μετὰ παρέλευσιν τόσου καιροῦ, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τούτου, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, λατρευτή μου Ζαχάρα ! Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὅπου ἐχωρίσθημεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου σας.

— Ἔχεις πάντοτε τὰς αὐτὰς περὶ τοῦ διδασκάλου σου ἰδέας ;

— Θέλεις νὰ ἔχω ἄλλας περὶ τοῦ θαυματουργοῦ Σωτῆρος σου ;

— Τὰ αὐτὰ πάντοτε περὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ἀλλὰ τέλος πάντων τί ἔκτακτον βλέπεις εἰς αὐτόν ;

— Ἀλλὰ τί ἄλλο ἔκτακτον νὰ ἴδωμεν ἀγαπητή, ἀφοῦ ἀναστᾷ νεκρούς, φωτίζει τυφλούς, θεραπεύει λεπροὺς καὶ παραλύτους, ἀποκαθιστᾷ τὸν νοῦν δαιμονιζομένων, σώζει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης πνιγομένους καὶ τοὺς ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωήν ! Ὤ, ἐὰν ἦσο εἰς τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας του !

— Τότε μόνον θέλω προσέλθει εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ναζωραίου καὶ τότε θέλω παραδεχθῆ τὴν θεότητά του, διὰ τὴν ὁποίαν τόσος τώρα γίνεται λόγος, ὅταν τὸν ἴδω ἰδίοις ὄμμασι νὰ ἀναστήσῃ ἀπὸ τοῦ τάτου νεκρόν.

Ἀνετινάχθη εἰς τὰ ὀπίσω ὁ Λάζαρος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φοβηθῇ καὶ ἡ κόρη καὶ αὐτός. Ἀλλὰ διατί ; Τί συνεκλόνισε τὰ πνεύματά των ; Τί ἐνείχετο μυστηριῶδες εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν τῆς κόρης ;

του μέσα σ' ένα καλαθάκι ένα φυλακισμένο μικρὸ ἀετό. Καὶ ἐνῷ οἱ δύο ἄνθρωποι ἀκολουθοῦσαν τὸ μεγάλο δρόμο ὁ ὁποῖος ἔφερνε στὸ χωριό, ἡ πτερωτὴ μάννα πάντοτε τοὺς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ ψηλὰ καὶ δὲν τοὺς ἔχανε ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σύννεφα παρατήρησε πῶς ὅταν ἔφτασαν στὴν αὐλὴ τοῦ σπητιοῦ τους, ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι περικύκλωσαν τὸ πανέρι.

Ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ τὸ μεγάλο πουλὶ ἔμεινε ἐκεῖ μὲ ἀνοιγμένα τὰ φτερά. Ὅταν βράδιασε κατέβηκε στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ καὶ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας οἱ ἄνθρωποι ἄκουγαν τριγύρω τους μία ἄγρια φωνή.

Μόλις χάραξε καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χρυσώνῃ τὰ σύννεφα τῆς ἀνατολῆς, ἄρχισε νὰ πετάῃ πάλι μὲ τὰ μάτια γυρισμένα πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Εἶδε ἐμπρὸς στὴν πόρτα τὸ γυιὸ τοῦ χωρικοῦ νὰ σπάζῃ μ' ἕνα τσεκοῦρι κομμάτια ξύλα. Ἕνας κύκλος ἀπὸ παιδιὰ τὸν κύτταξε. Ἀργότερα ἔφεραν ἕνα κλουβὶ στὴν αὐλὴ καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ξυλάκια τοῦ κλουβιοῦ αὐτοῦ εἶδε καθαρὰ τὸ μικρό της, τὸ ὁποῖο ἀδιάκοπα χτυπόντας μὲ τὰ φτερὰ καὶ μὲ τὴν μύτη τὰ ξύλα τοῦ κλουβιοῦ προσπαθοῦσε νὰ φύγῃ.

Ἄφησαν τὸ κλουβὶ στὴ μέση τῆς αὐλῆς καὶ δὲν φάνηκε κανεὶς πλέον.

Ὁ ἥλιος σηκώθηκε ψηλὰ καὶ ἡ ζέστη ἄρχισε καὶ ἡ ἀετίνα πετοῦσε ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἔβλεπε ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ μικροῦ της. Πέρασε τὸ μεσημέρι, καὶ ἐκείνη κρυμμένη ἀνάμεσα στὰ σύννεφα ἀναπαύουνταν καὶ παρατηροῦσε μὲ προσοχὴ τὴν ἔρημη αὐτὴ αὐλὴ καὶ τὸ κοιμισμένο ἐκεῖνο σπίτι, τὰ ὁποῖα εὕρισκε ὕποπτα καὶ γιὰ αὐτὸ διπλασίαζε τὴ προσοχή της.

Ἡ σκιὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ δένδρου ἄρχισαν νὰ φαίνωνται ποιὸ μακριές.

Ὅλη τὴν ἡμέρα, ὅλη τὴν ὡραία ἡλιολουσμένη αὐτὴ ἡμέρα, τὸ κλουβὶ ἀφησμένο μέσα στὴν ἔρημη αὐλή, τὴν τραβοῦσε καὶ τὴν προσκαλοῦσε κάτω, καὶ ὁ γυιὸς τοῦ ἀγρότη κρυμμένος σ' ἕνα παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ, ἐλάβαινε διάφορες θέσεις μὲ τὸ τουφέκι στὰ χέρια. Καὶ ὁ μικρὸς αὐτὸς δὲν σταμάτησε νὰ χτυπάῃ μὲ τὰ νύχια του καὶ τὰ φτερά του, τὰ ξύλα τοῦ κλωβιοῦ.

Τώρα ποῦ ἄρχισε νὰ δροσίζῃ μὲ τὸ βασίλευμα τοῦ ἥλιου τὰ παιδιὰ ξανάρχισαν τὰ παιγνίδια τους καὶ ἔτρεχαν ἀπὸ τὴν πόρτα στὸ κλουβὶ καὶ οἱ μεγάλοι βγῆκαν ἔξω καὶ ἐξακολούθησαν τὴς συνηθισμένες δουλιές τους.

Πρὸς τὸ βράδυ ἡ νέα γυναῖκα τοῦ ἀγρότη ἔβαλλε τὸ μωρό της πάνω στὸ νεοϋφασμένο πανὶ ποῦ εἶχανε ξαπλώσει στὸν ἥλιο γιὰ ν' ἀσπρίσῃ.

Καὶ ἄρχισε νὰ πλένῃ κοντὰ στὸ πηγάδι.

Ξαφνικὰ μιὰ σκιὰ πέρασε σὰν ἀστραπὴ στὸν ἥσυχο ἀέρα. Ἡ σιωπὴ ταράχτηκε ἀπὸ μιὰ παράξενη ταραχὴ τὴν ὁποία ἀκολούθησε ἕνα δυνατὸ φτερούγισμα. Ἡ νέα γυναῖκα γύρισε ξαφνισμένη, Ἕνα ἀπέραντο πουλὶ μόλις εἶχε κατέβῃ στὴ γῆ καὶ τώρα ἀνεβαινε πάλι πρὸς τὸν οὐρανό. Σηκώθηκε, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ ροῦχο ποῦ εἶχε, παγωμένη ἀπὸ τρόμο· Τὸ ἁρπαχτικὸ πουλὶ κρατοῦσε στὰ νύχια του τὸ παιδί της καὶ τὸ ἔφερνε στὰ ὕψη. Ἡ μητέρα τ' ἀκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα ἕνα ἀτελείωτο δευτερόλοπτο.

Τότε τρελλή, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὴ λύπη εἶχε μιὰ ἰδέα. Ἔτρεξε στὸ κλουβί, ἅρπαξε τὸ ἀετόπουλο μὲ στεναγμοὺς καὶ φωνὲς καὶ τὸ πέτασε μὲ τὰ δύο χέρια πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Καὶ δὲν αἰσθάνονταν τὰ φοβερὰ τσιμπήματα, τὰ ὁποῖα καταμάτωναν τὰ χέρια της καὶ τὸ πρόσωπο της.

Ἡ φτερωτὴ μάννα σταμάτητε μιὰ στιγμὴ τὸ πέταμά της καὶ ἡ δύστυχη γυναῖκα ἔβλεπε τὸ παιδάκι της νὰ κρέμεται στὰ νύχια της.

Νόμισε πῶς τὸ πουλὶ χαμήλωνε.

Τὰ δύο ἔνστικτα τῶν ἀπελπισμένων μητέρων συνενοήθηκαν.

Τὸ δυνατὸ ζῶον κατέβαινε σιγά. Ἡ γυναῖκα ἄφησε τὸ πουλάκι ἔκανε μερικὰ βήματα καὶ ἔπεσε λειποθυμισμένη κοντὰ στὸ παιδάκι της τὸ ὁποῖο εἶχε ξαναποχτήσει.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποῦ τὸ πουλὶ ἄφινε τὸ παιδὶ χάμου καὶ πετοῦσε πάλι στὸν ἐλεύθερο ἀέρα, κρότος ὅπλου ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ μεγάλη φτερωτὴ μάννα ἔπεσε σκοτομένη μὲ τὰ φτερὰ ὁλάνοιχτα πάνω στὸ τεντωμένο πανί, ἐνῷ τὸ ἀετιδάκι ἐλεύθερο πλέον, πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὶς κορφὲς τῶν δέντρων στὸ βασίλειό του.

(Ἀπὸ τὸ γαλλικό). **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

---

## ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

*Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς.* Ὑπὸ κ. Κ. Παρέν. *Ἡ χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα.* Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς γυναῖκας τοῦ σημερινοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὰς ἀνατρεφομένας μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ των ὡς ἀνθρωπίνων ὄντων ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν Χειραφετημένην περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κ)πόλεως, εἰς τὴν Μάγισσαν ἡ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύω συγκινοῦν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουν τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Καθὲν ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3 διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 27 καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

---

## ΤΑ ΔΩΡΑ

Τὰ ὡραιότερά σας δῶρα εἰς τὸ μυροπωλεῖον τῆς κ. Κλάρας Στίνη. Ἀρώματα, σαπούνια, κτενάκια πολύτιμα, ὅλα τὰ εἴδη τῶν μυρωδικῶν εἰς θαυμάσια κουτιά, ὅ,τι στολίζει καὶ μυρόνει καὶ κάμνη ὡραίαν μίαν γυναῖκα θὰ τὸ εὕρητε εἰς τὸ θαυμάσιον μυροπωλεῖον τῆς κ. Κλάρας Στίνη.

---

## ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΤΑΦΤΑΔΕΣ

Ἡ ταφτάδες εἶναι τοῦ συρμοῦ, ὄχι πλέον διὰ μισοφόρια μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ φορέματα καὶ δι' ὑποκαμισάκια. Εἶναι βεβαίως ὡραῖον μεταξωτὸν ὁ ταφτᾶς καὶ σχετικῶς τὸ εὐθυνότερον ὅλων, ἀλλὰ ἔχει ἓν τρομερὸν ἐλάττωμα, νὰ κόπτεται. Εὐτυχῶς οἱ ἐγχώριοι ταφτάδες, οἱ κάλλιστοι, οἱ τοῦ ἐργοστασίου τῆς κ. Δραμητινοῦ, τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας, εἶναι στερεώτατοι. Καὶ ὡς χρώματα καὶ ὡς ψρου-ψρού. καὶ ὡς ἀντοχή, οἱ ταφτάδες αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἡ καλὴ ὑφάντρια ὑφαίνει ἐκεῖ εἰς τὸν ἀργαλειόν της, ἐνώπιον τῶν πελατίδων της, εἶναι ὡραιότατοι, αἰώνιοι καὶ πολὺ εὐθυνοί. Εἴτε ἀπὸ τοὺς ἑτοίμους ἀγοράσετε, εἴτε δώσετε παραγγελίαν, μένετε πάντοτε εὐχαριστημένη, ὡς καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μεταξωτὰ τῆς καλῆς ὑφαντρίας. ἡ ὁποία ἀθορύβως καὶ χωρὶς ἐπίδειξιν μὲ τὰ μικρά της μέσα προήγαγε τὴν ἐργασίαν της εἰς τελειότητα θαυμαστήν. Διὰ δῶρα τῶν ἑορτῶν, εἴτε μανδύλια ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα. εἴτε σάρπες, εἴτε φορέματα νυμφικά καὶ χοροῦ ἡ κ. Δραμητινοῦ, ἔχει ἀπὸ ὅλα καὶ εἰς τιμὰς πολὺ εὐθυνάς.